

CLIVE CUSSLER

JA
GRAHAM BROWN

NOLLAPISTE

Suomentanut Jorma-Veikko Sappinen

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Englanninkielinen alkuteos
Zero Hour

© Sandecker, RLLLP 2013

All rights reserved

By arrangement with
Peter Lampack Agency, Inc.
350 Fifth Avenue, Suite 5300
New York, NY 10118 USA

Suomenkielinen laitos © Jorma-Veikko Sappinen ja WSOY 2014

ISBN 978-951-0-40273-3

Painettu EU:ssa

PROLOGI

18. HUHTIKUUTA 1906

SONOMAN PIIRIKUNTA, POHJOIS-KALIFORNIA

Kahden korkean metallipylvään välillä leiskahti valtava sinivalkoinen kipinä, jonka myötä pimeää luolaa ravisutti jyrähdys. Hohtava purkaus ei suinkaan sammunut, vaan jakautui kahtia, ja kumpikin plasmavirta alkoi kiertää omaa pylvästään. Ne liikkuivat kuin tuulessa lepattavat liekit, kiitivät pylväiden ympäri ja hivuttautuivat ylöspäin kohti metallikupolin pohjaa. Siellä ne kieppuivat kuin kierregalaksin haarat, liittyivät taas toisiinsa ja katosivat yhdessä häikäisevässä valonleimahduksessa.

Seurasi pimeys.

Ilmassa viipyi otsonin katku.

Joukko miehiä ja naisia seisoivat luolan lattialla liikkumatta, valoesityksen sokaisemana. Leimahdus oli ollut vaikuttava, mutta jokainen heistä oli nähnyt sähköisiä purkauksia ennenkin. He olivat odottaneet jotain suurempaa.

”Siinäkö kaikki?” joku kysyi kärtynästä.

Sanat oli lausunut prikaatikenraali Hart Cortland, vantteraa miehentuomppi. Ne oli osoitettu 38-vuotiaalle Daniel Wattersonille, vaalealle, heiveröiselle, silmälasipäiselle miehelle. Watterson seisoivat keinosalamointia tuottaneen suuren koneen kojetaulun edessä.

Watterson tarkasteli himmeästi valaistujen mittareiden rivistöä.

”En ole totta puhuen varma”, hän kuiskasi. Kukaan ei ollut koskaan päässyt näin pitkälle, eivät edes Michael Faraday ja suuri Nikola Tesla. Mutta jos Watterson oli oikeassa, jos hänen laskelmansa, teoriansa ja vuosien kokemuksensa Teslan oppilaana olivat johdattaneet hänet ymmärtämään, mitä oli tapahtumaisillaan, heidän äsken näkemänsä valoesityksen pitäisi olla vasta alkua.

Hän kytki virran pois pääkytkimestä, perääntyi kojelaudan luota ja otti ohutsankaiset silmälasinsa päästään. Pimeydestä huolimatta hän näki pehmeän, sinisen hehkun, jota säteili pylväistä. Hän kohotti katseensa ylös kupoliin. Sen sisäpintaa pitkin selvästi kiersi sädehtivä valo.

”No?” Cortland tivasi.

Yhden mittarin neula heilahti ylöspäin kojelaudassa. Watterson huomasi sen silmänurkastaan.

”Ei, herra kenraali”, hän sanoi hiljaa. ”En usko, että siinä oli kaikki.”

Jo Wattersonin puhuessa luolan poikki kiiri matala jyrinä. Kuu-
losti siltä kuin raskaat kivenjätkäleet olisivat vyöryneet kaukaisessa louhoksessa. Ääni oli tukahtunut ja vääristynyt kuin värinä olisi heidät saavuttaakseen joutunut matkaamaan kilometrejä umpikalliassa. Jyrinä voimistui muutaman sekunnin, heikkeni sitten ja lakkasi kuumasta.

Cortland alkoi naureskella ivallisesti. Hän sytytti taskulampun. ”Ei Setä-Samuli maksa ilotulituksesta, jossa ammutaan märkiä raketteja.”

Watterson ei vastannut. Hän kuunteli, koetti kuulostella jotain, tässä vaiheessa mitä tahansa.

Cortland näytti luovuttavan. ”Eiköhän lähdetä, juhlat ovat päättyneet”, hän sanoi ”Häivytään tästä myyränkolosta.”

Ryhmä alkoi liikehtiä. Oli mahdotonta kuulla mitään jalkojen kahahtelulta ja vaimealta puheensorinalta.

Watterson kohotti kättään. ”Minä pyydän!” hän sanoi korottaen ääntään. ”Pysykää paikoillanne, kaikki!”

Katsojat seisahtuivat niille jalansijoilleen, ja Watterson hivuttautui kohtaan, jossa teräspylväät tunkeutuivat kallion muodostamaan lat-tiaan. Siitä ne ulottuivat vielä 150 metriä alaspäin ”saadakseen lujan otteen Maasta”, kuten Tesla oli kerran asian ilmaissut.

Kun Watterson painoi kämmenensä toiselle pylväistä, hän tunsi kylmää värinää. Se tulvahti hänen ruumiinsa läpi kuin hän olisi muuttunut osaksi virtapiiriä. Värinä ei kuitenkaan ollut kivuliasta kuin sähköstä, se ei saanut hänen lihaksiaan kouristelemaan, ei kulkeutunut hänen lävitseen maahan eikä teloittanut häntä kuin sähkötuolissa. Tuntemus oli lähes rauhoittava, aiheutti lievästi tokkuraisen, jopa hieman haltioituneen olon.

”Se on tulossa”, hän kuiskasi.

”Mikä?” Cortland kysyi.

Watterson katsoi taaksepäin. ”Paluu.”

Cortland odotti muutaman sekunnin ja väänsi suunsa ivalliseen hymyyn. ”Te tiedemiehet olette kuin tivolin sisäänheittäjät: luulette, että jos sanotte jotain tarpeeksi kovalla äänellä tarpeeksi moneen kertaan, kuulijat alkavat uskoa. Mutta minä en kuule mitään –”

Cortland nielaisi sanansa, kun kumea jyrinä alkoi uudestaan. Tällä kertaa se tulvahti luolan poikki entistä painokkaammin, ja pylväitä ympäröivä sininen valo voimistui ja sykki täsmälleen jyrinän tahtiin.

Nyt kaikki pysyivät paikoillaan jyrinääaltojen vaiettua. He odottivat lisää. Neljäkymmenen sekunnin kuluttua heidän odotuksensa palkittiin. Kolmas aalto saapui kuin asemalle syöksyvä tavarajuna. Se ravisutti luolaan heidän jalkojensa alla ja palautti kieppuvan salaman ylös kupolin kiillotetulle pinnalle. Näkyvä energiaspiraali alkoi laskeutua pylväitä pitkin ja ehti ennen sammumistaan niiden puoliväliin.

Watterson perääntyi pois vaaravyöhykkeeltä.

Hetken kuluttua luolaan iski neljäs jyritys. Pylväät leiskuivat valoa. Niiden välillä iski salamoita. Luola alkoi täristä. Katosta varisi pölyä ja kivenpaloja, ja katsojat pinkaisivat suojaan.

Watterson näki salamoiden valossa vilahdukselta Cortlandin, joka hymyili mielipuolisesti. Heidän osansa olivat vaihtuneet. Nyt Cortland näytti tyytyväiseltä, kun taas Watterson alkoi huolestua. Watterson astui kohti kojelautaa, sujautti silmälasinsa nenälle ja katseli näytelmää. Hän ei osannut selittää tärinää.

Ennen kuin hän ehti päättää mitään, viides aalto iski. Tärinä ja keinosalamat kävivät niin rajuiksi, että jopa Cortland tajusi jonkin olevan pielessä. ”Mitä oikein tapahtuu?”

Watterson tuskin kuuli, mutta hän mietti samaa. Voimamittareiden neulat, jotka olivat äsken osoittaneet melkein nollaa, olivat kipuamassa kohti punaista.

Lyhyen hengähdystauon jälkeen saapui uusi harmoninen isku, ja neulat hypähtivät asteikkonsa yläpuolelle. Tärinä oli sietämätöntä. Ylhäältä putoili kiviä. Luolan seinään, jota sotilaat olivat yrittäneet vahvistaa kaatamalla siihen betonia, alkoi avautua valtava, mutkitteleva halkeama. Watterson joutui tarttumaan kojelautaan, jotta ei kaatuisi.

”Mitä oikein tapahtuu?” Cortland toisti. Watterson ei ollut varma, mitä oli tapahtumassa, mutta ei ainakaan mitään hyvää.

”Toimittakaa kaikki ulos täältä”, hän huusi. ”Kaikki ulos, heti!”

Cortland osoitti häkkinäisiä hissiä, jolla he nousisivat 120 metrin matkan maan pinnalle. Ryhmä lähti juoksemaan sitä kohti kuin pillastunut karjalauma. Mutta järjestykset voimistuivat, ja luolan peräseinä sortui ennen kuin he ehtivät kivuta hissiin.

Heitä kohti ryöpsähti tuhat tonnia kiveä ja betonia. Liian lähellä olevat murskaantuivat heti. Muut syöksyivät turvaan juuri ennen kuin hissien rakennustelinemäinen kehikko taipui ja paiskautui sivuun.

Watterson alkoi hätäntyä. Hän heilautteli käsiään ohjaimilla, napsautteli katkaisimia ja naputti mittareita. Värinä oli lakkaamaton. Melu oli korvia huumaavaa.

Cortland tarttui Wattersonia olkapäästä. ”Sammuttakaa se!”

Watterson ei ollut kuulevinaan. Hän yritti ymmärtää.

”Kuulitteko?” Cortland huusi. ”*Sammuttakaa se kirottu vehje!*”

”Se on sammutettu!” Watterson huusi vastaan ja irrottautui Cortlandin otteesta.

”Mitä?”

”Laite on ollut poissa päältä ensimmäisestä kipinästä saakka”, Watterson selitti.

Uusin aalto laantui, mutta mittareista hän näki, että seuraava oli jo kasvamassa. Neulat heilahtivat yläasentoon, ja Watterson kalpeni. Jokainen aalto oli ollut edellistä voimakkaampi. Häntä pelotti kuvitella, millainen voima nyt oli liikkeellä.

”Mistä energia sitten tulee?” Cortland tivasi.

”Kaikkialta”, Watterson vastasi. ”Kaikkialta ympäriltämme. Juuri se tällä kokeella oli määrä todistaa.”

Luola alkoi taas täristä. Tällä kertaa salamat eivät rajoittuneet pylväisiin, vaan sinkoilivat sinne tänne luolassa, hyppivät seinille, kattoon ja lattiaan. Onkaloon ryöpsähteli kivensiruja ja pölypilviä.

Watterson seisoj hätäntyneiden huutojen keskellä avuttomana. Hänen voitonhetkensä oli muuttumassa täydelliseksi katastrofiksi. Ylhäältä kuului pahaenteistä räsähtelyä.

Luolan täristessä niin rajusti, että oli vaikea seistä, sekä Watterson että Cortland kohottivat katseensa. Katon poikki hiipi tumma halkeama. Se ulottui seinästä toiseen ja alkoi haaroa eri suuntiin.

Sitten katto romahti, ja heitä kohti putosi miljoonia tonneja kiveä.

Kuolema tuli silmänräpäyksessä, eivätkä Watterson ja Cortland saaneet milloinkaan tietää, millaisen voimien raivon he olivat päästäneet valloilleen ja millaista tuhoa siitä seurannut maanjäristys aiheutti San Franciscon kaupungissa.

1

JOULUKUU 2009

Patrick Devlin seiso i rajuilman noustessa valtamerihinaaja *Java Dawnin* peräkannella. Alus oli kytketty järeällä vaijerilla *Pacific Voyager* -nimisen risteilyaluksen ruosteiseen romuun.

Valtavat aallot osuivat hinaajaan runkoon sivulta, ja niiden iskut kuulostivat tuliaseiden pamahduksilta. Sade lankesi viistoina ryöppyinä, joita tosin oli vaikea erottaa tuulen ilmoille lennättämistä roiskeista.

Hinaus- ja lastauslaitteet sisälsivät muun muassa voimakkaan vintturijärjestelmän ja viidentoista metrin korkuisen nosturin, ja Devlin näytti niiden ympäröimänä kerrassaan pieneltä. Todellisuudessa hän oli noin 180 senttiä pitkä, ja hänellä oli leveät hartiat, jotka hän oli painanut kyyryyn kylmyyttä vastaan.

Devlinin poskia peitti harmaa parransänki ja silmiä varjostivat sileät ihopoimut, joten hän näytti juuri sellaiselta vanhalta, ahavointuneelta merikarhulta kuin hän olikin. Tarkastellessaan huononevaa säätä, vaijeriin kohdistuvan jännityksen kasvua ja merenkäynnin tilaa hän teki synkän johtopäätöksen: lähtö satamasta oli ollut keho päätös, jonka seurauksista selviytyminen olisi onnenkauppaa.

Kun Devlin tarttui sisäpuhelimeen, uusi aalto keinautti hinaajaa pahasti. Kapteeni vastasi puhelimeen.

”Mikä on kurssi?” Devlin huusi puhelimeen.

”Suoraan etelään”, kapteeni vastasi.

”Ei hyvä”, Devlin sanoi. ”Emme selviä tästä laitahöykytyksestä. Pitää kääntyä aallokkoa vastaan.”

”Se ei käy, Padi”, kapteeni sanoi lujasti. ”Joutuisimme suoraan myrskyn kitaan.”

Devlin tarttui laipioon, jotta ei kaatuisi, ja katseli aaltoa, joka murtui kannelle. ”Tämä on sulaa hulluutta”, hän sanoi. ”Ei olisi pitänyt lähteä Tarakanista.”

Tarakan oli alkeellinen, miltei takapajuinen satama, josta he olivat ottaneet *Voyagerin* hinaukseen. Risteilyalus oli muutama vuosi sitten ankkuroitu sinne korjattavaksi onnettomuuden jäljiltä. Muutama päivä myöhemmin laivayhtiö oli mennyt konkurssiin, jolloin alus oli jäänyt satamaan oman onnensa nojaan.

Jossain vaiheessa *Voyager* oli myyty salaperäiselle ostajalle, mutta tuntemattomista syistä se oli kököttänyt ruostumassa Tarakanissa vielä kolme vuotta. Konkurssin sotkuja ja riitaa siitä, kuka maksaa viulut, Devlin arveli.

Niin tai näin, laiva oli näyttänyt hyllyltä, kun he olivat löytäneet sen. Se oli ollut ruosteen peitossa keulasta perään ja pysynyt vaivoihin pinnalla. Häthätää väsätty paikka kyljessä keulan lähellä, johon rahtilaiva oli puhkaissut reiän, näytti rosoiselta H-kirjaimelta.

Kun *Voyager* oli nyt joutunut myrskyyn, joka voimistui nopeasti, se uppoaisi varmasti.

”Miltä vaijeri vaikuttaa?” kapteeni kysyi.

Devlin vilkaisi paksua vaijeria, joka ulottui hinaajan perän jättäläismäisestä vintturista *Voyageriin*. Vaijeri kiristyi ja kuormittui hinattavan painosta ja löystyi sitten taas.

”Vaijeri on tiukalla”, Devlin sanoi. ”Tuo ruostepurkki alkaa kallistella tässä aallokossa. Se myös ui selvästi entistä syvemmillä. Tarkastusryhmä on saatava pois sieltä.”

Kapteeni oli vastoin Devlinin tahtoa sallinut kolmen miehen jäädä *Voyagerille* tarkkailemaan mahdollisia vuotoja. Se oli näissä olosuhteissa vaarallista ja myös turhaa. Jos alus vuotaisi, he eivät voisi millään estää sitä. Ja jos laiva alkaisi upota – kuten Devlin arveli käy-

vän – he joutuisivat irrottamaan vaijerin, jotta hylky ei kiskoisi *Java Dawnia* mukanaan syvyykseen. Mutta kun laivalla oli kolme miestä, vaijerin irrottaminen olisi lähempänä murhaa kuin yksikään Devlinin aikaisempi teko.

Iso hinaaja keikahti siihen asti syvimpään aallonpohjaan. Samalla vaijeri kiristyi niin tiukalle, että alkoi suorastaan soida. Vaijeri kiskoi hinaajaa taaksepäin, ja vesi kuohui rungon ympärillä potkureiden kamppaillessa vetoa vastaan.

Kun hinaaja nousi seuraavan aallon harjalle, *Voyager* oli ilmeisesti vajoamassa aallonpohjaan, sillä vaijeri suuntautui alaspäin, taipui vasten hinaajan takalaidan teräslevyä ja painoi aluksen perän väkisin veden alle.

Devlin kohotti silmilleen kiikarin. Aallokko jonkin verran hämärsi totuutta, mutta vain tiettyyn rajaan. *Voyager* ui selvästi entistä syvemällä.

”Keula on painunut, kapteeni. Vähän kallellaan paapuuriin.”

Kapteeni epäröi. Devlin tiesi syyn: tämä hinaus oli pienen omaisuuden arvoinen, mutta vain jos laiva pysyisi pinnalla.

”Kutsukaa miehet pois!” Devlin huusi. ”Jumalan tähden, kapteeni, kutsukaa edes miehet pois.”

Viimein kapteeni avasi suunsa. ”Olemme kutsuneet heitä. He eivät vastaa. Jokin on varmaan mennyt pieleen.”

Kapteenin sanat hyytivät Devliniä sisikuntaa myöten. ”Sinne on lähetettävä vene.”

”Tässä merenkäynnissäkö? Liian vaarallista.”

Kuin vahvistukseksi kapteenin sanoille suoraan hinaajan kylkeen iskeytyi aalto, ja kaiteen yli syöksyi tuhansia litroja vettä, joka peitti peräkannen.

Vankka hinaaja karisti veden selästään nopeasti, mutta hetken kuluttua uusi aalto peitti sen vielä pahemmin kuin edellinen.

Kun *Java Dawn* tointui iskusta, Devlin katsoi *Voyagerin* suuntaan.

Risteilyalus oli selvästi uppoamassa. Joko pari kansiluukku oli murtunut tai kyljen huonosti paikattu kohta oli antanut periksi.

Ilmeisesti kapteeni oli huomannut saman. ”Se on päästettävä irti”, hän sanoi.

”Ei, kapteeni!”

”On pakko. Irrota vaijeri. Miehillä on oma vene. Emmekä voi auttaa heitä, jos uppoamme itse.”

Kannelle murtui taas aalto.

”Luojan tähden, kapteeni, säälikää heitä.”

”Irrota vaijeri. Tämä on käsky!”

Devlin tiesi kapteeni olevan oikeassa. Hän päästi puhelimen kädestään ja astui kohti vaijerin hätäirrotusvipua.

Kansi kallistui rajusti, kun uusi aalto nousi peräkannelle ja loiskui häntä kohti. Se iski kuin hyökyaalto hiekkarannalle, kaatoi hänet ja laahasi häntä mukanaan.

Päästessään jaloilleen Devlin huomasi, että vaijeri katosi nyt veteen. Sateen ja pärskeiden läpi hän näki *Voyagerin* olevan puoliksi veden vallassa. Se upposi nopeasti ja oli vetämäisillään hinaajan mukanaan. Peräkannen takaneljännes oli jo veden alla.

”Padi!”

Huuto kuului johdon varassa riippuvasta puhelimesta, mutta Devlin ei tarvinnut lisäkehotuksia. Hän tarttui hätäirrotusvipuun ja kiskaisi sitä alaspäin niin kovaa kuin pystyi.

Kuului kova pamahdus. Paksu vaijeri napsahti irralleen ja viuhahatti kannen poikki kuin kiitävä pytonkäärme. Hinaaja ponnahti eteenpäin ja ylös, jolloin Devlin paiskautui laipiota vasten. Hänen huulensa halkesi, ja hän sai iskun silmäänsä.

Hän pökertyi hetkeksi, yritti tulla tolkkuihinsa ja kääntyi. Vanha matkustajalaiva liukui aaltojen alle loivassa, miltei rauhallisessa kullmassa. Muutaman sekunnin kuluttua se oli poissa. Heidän laivalle jättämänsä miehet olivat melkein varmasti kuolleet. Mutta *Java Dawn* oli vapaa.

Devlin tarttui puhelimeen.

”Kääntäkää laiva”, hän vaati. ”Miehet saattavat olla veden varassa.”

Kansi kallistui peräsimen ja ohjauspotkureiden käydessä työhön. Hinaaja aloitti jyrkän, vaarallisen käännöksen. Kun käännös oli saatu loppuun, Devlin oli jo ehtinyt keulaan.

Oli melkein pimeää. Taivas erottui mustasta merestä hopeanhoh-

toisena. Koko näkymä oli niin väritön, että tuntui kuin eläisi musta-valkoisessa elokuvassa.

Devlin silmäili näkymää. Hän ei nähnyt mitään.

Kun pimeys ympäröi heidät, hinaajan valonheittimet pyyhkivät ympäristöä. Kaikki epäilemättä pinnistivät Devlinin tavoin katsettaan löytääkseen miehet. Turhaan.

Java Dawnin miehistö käyttäisi kahdeksantoista tuntia kadonneiden tovereidensa etsimiseen.

Heitä ei milloinkaan löydettäisi merestä.

2

NYKYAIKA

Sebastian Panos eteni kapeaa käytävää pitkin kuin kujakissa, joka hiipii pimeää katuja ravintoloiden takana. Käytävä oli kylmä ja kostea, pikemminkin viemäritunneli kuin kulkutie. Tiivistynyttä vettä tipahteli niin itsepintaisesti, että hän mielti usein, tihkuiko ympäröivä myrkyllinen neste kaiken aikaa vedenalaisen aseman seinien läpi ja tappaisiko se pikku hiljaa heidät kaikki.

Tilanne ei kuitenkaan ollut yhtä paha kuin saarella, jolla pääosa työstä tehtiin ja jonka sydämessä piili pahamaineinen kaivos. Siihen verrattuna asemalla oli miellyttävää. Ja kuitenkin ajatukset paosta olivat muuttuneet Panosille pakkomielteeksi.

Panos oli kyproslainen insinööri, jolla oli sekä kreikkalaista että turkkilaista verenperintöä. Hänet oli viekoitellut tähän vedenalaiseen painajaiseen lupaus tuottoisasta työsopimuksesta, josta saadut rahat takaisivat hänen perheensä elannon sukupolveksi eteenpäin. Vastineeksi hän joutuisi vain antamaan kolme vuotta elämästään ja pitämään suunsa visusti kiinni. Puolen vuoden kuluttua hän oli alkanut tuntea olonsa epämukavaksi. Ennen kuin vuosi oli kulunut hän oli jo tiennyt tehneensä hirvittävän virheen.

Pyynnöt päästä pois oli torjuttu. Kaikkea viestintää valvottiin, ja

yhteydet katkaistiin usein. Vähäisimmästäkin vastahankaisuudesta seurasi peiteltyjä uhkauksia. *Ellei hän jäisi ja tekisi työtä loppuun, hänen perheelleen voisi tapahtua jotain.*

Projektin edetessä kohti päätöstään Panosia ja muita insinöörejä usutettiin toisiaan vastaan. Oli mahdotonta tietää, kehen saattoi luottaa ja ketä pelätä, joten he pelkäsivät toisiaan ja tekivät mitä käskettiin, ja yhtä vuotta seurasi toinen.

Kaiken aikaa Panos eli kuin laivalle pakolla värvätty merimies. Hänellä ei ollut muita mahdollisuuksia kuin totella pomoa tai luopua hengestään, joskin hän oli varma, että se hänen kohtalonsa olisi joka tapauksessa. Projekti oli niin salainen ja synkkä, että johdonmukaisesti ajatellen todistajia ei sen päätyttyä jätettäisi.

Kukaan ei pääse täältä elossa, eräs työtoveri oli vitsailnut. Päivää myöhemmin mies oli kadonnut, joten ehkä hän oli ollut oikeassa.

Panos muisti, että hänelle oli tarjottu mahdollisuutta ottaa perheensä mukaan. Hän ei ollut uskonnollinen, mutta hän kiitti mitä tahansa jumalaa, kohtaloa tai sattumanvaraista vaistoa kieltäytymisestään. Jotkut olivat tuoneet perheensä. Hän oli nähnyt perheenjäseniä saarella onnettomina ja epätoivoisina, vielä suuremmassa määrin vankeina kuin hän itse. Hän ymmärsi olla luottamatta heihin. Heitä oli helpompi hallita, heillä oli menetettävänä enemmän kuin oma henkensä. Jotkut olivat jopa synnyttäneet lapsia tuon löyhkäävän, rikin kyllästämän maailman syvyyksissä. He elivät kuin palvelijat, nykyajan pyramidia rakentavat orjat.

Panos oli sentään vapaa ajattelemaan pakoa, vaikka hän ei ollut koskaan todella uskonut toteuttavansa sitä. Ei ainakaan ennen kuin hänen pukukaappiinsa oli ilmaantunut viesti.

Viesti oli ollut ensimmäinen näkymättömän armonenkelin yhteydenotoista.

Alkuun hän oli olettanut, että kyseessä oli ansa, pieni koe, jotta nähtäisiin, syöksyisikö hän syötiin kimppuun. Mutta hän oli saavuttanut pisteen, jossa hän ei enää välittänyt. Vapaus kutsui. Hän toivottaisi sen tervetulleeksi, tulisi se sitten paon tai kuoleman kylmän puraisun myötä.

Panos maisteli tarjousta ja sai lisää viestejä. Niitä saapui miten sattui. Apua pakenemiseen järjestettäisiin, viesteissä luvattiin, mutta sitä saadakseen hänen täytyisi sitoutua vastapalveluksiin. Hänen tulisi toimittaa tuon hirvittävän asean piirustukset joillekuille, jotka ehkä estäisivät sitä rakentavan mieluoluen aikeet. Kohtaaminen oli järjestetty. Panosin ei tarvitsisi kuin päästä paikalle elossa.

Tuo päämäärä mielessään hän eteni märkää käytävää sukellushuoneeseen. Kello oli jo paljon, kaikki olivat aikoja sitten poistuneet. Hän käytti avainta, jonka tuntematon yhdyshenkilö oli jättänyt hänen pukukaappiinsa, avasi oven ja livahti sisään. Hän sulki oven ja sytytti pöytälamppun.

Suorakaiteen muotoisella sukellushuoneella oli kokoa kuusi kertaa kaksitoista metriä, ja sen keskellä törrötti umpinainen ilmalukko. Ilmalukon paksun lasin läpi näkyi tumma, pyöreä vesiallas.

Panos sytytti altaan valot. Valaistu vesi näytti virheettömän kirkkaalta, sillä se oli siihen liuenneiden myrkkujen takia täysin steriiliä. Mutta vesi ei ollut sinistä, vihreää tai turkoosia, vaan hohti punertavana kuin läpikuultava veri.

Hän veti syvään henkeä. Hänellä ei olisi hätää. Kuivapuku pitäisi myrkyt loitolla. Niin hän ainakin toivoi.

Hän katsahti valkotaululle. Sille oli kirjoitettu kolme lukua: 3, 10 ja 075. Näkymätön auttaja oli käynyt täällä ennen Panosia, aivan kuten oli luvannut.

Panos painoi lukemat mieleensä ja pyyhki ne ripeästi taululta. Hän asteli kolmannelle kaapille ja avasi sen. Sinne oli pantu valmiiksi häntä varten kuivapuku ja ilmasäiliöt. Puvusta riippuvan sukeltajankellon aikakehä oli käännetty kymmenen minuutin merkin kohdalle. Sen verran häneltä oli laskettu kuluvan aikaa nousta pintaan nopeudella yhdeksän metriä minuutissa, jolla hän välttäisi sukeltajantaudin. Hänelle oli jätetty myös kädessä pidettävä kompassi. Pintaan noustuaan hän ottaisi suunnan 075 astetta. Siitä suunnasta hän löytäisi apua.

Sukeltajanveitsi olisi tarpeen tullen hänen ainoa aseensa.

Panos kiinnitti kellon hihnasta ranteeseensa ja kantoi säiliöt ilmalukkoon. Hän sujautti kompassin taskuunsa ja tarkisti vielä kerran,

että hänen lupaamansa lasti – aseman pohjapiirroksiset sekä täynnä aineistoa oleva kannettava kiintolevy – olivat turvassa vedenpitäväsä kuoressa.

Hän tunki kuoren takaisin paitansa alle, tarttui pulleaan sukelluspukuun ja istuutui pukeakseen sen päälleen. Ennen kuin hän ehti työntää jalkaansa lahkeeseen, huoneen poikki kantautui kilahdus.

Avain lukossa.

Kahva kääntyi ja ovi heilahti auki. Sisään astui kaksi keskenään rupattelevaa hahmoa.

Hetkeen he eivät huomanneet Panosia. Kun he äkkäsivät hänet, he näyttivät pikemminkin hämmentyneiltä ja yllättyneiltä kuin vihaisilta. Panos kuitenkin tiesi, että puku ja ilmasäiliöt paljastaisivat hänet.

Hän hyökkäsi ennen kuin miehet ehtivät reagoida, heilautti veistä kohti lähintä hahmoa ja osui miestä olkapäähän. Mies kaatui, tarttui Panosiin ja kiskaisi tämän pöydän luo. Toinen mies hyökkäsi ja kie-taisi käsivartensa Panosin kaulan ympäri.

Panos ponnisti jaloillaan ja työntyi väkisin taaksepäin, kunnes he törmäsivät kirjoituspöytänsä. He kaatuivat ja erkanivat toisistaan.

Adrenaliinin siivittämänä Panos pääsi jaloilleen ensin. Hän selvi-si polvellaan miestä kasvoihin, sieppasi pöytälamppun ja iski sillä tätä kasvoihin. Mies kaatui raskaasti eikä enää liikkunut, mutta Panosin puukottama mies juoksi ulos ovesta.

”Ei!” Panos huudahti.

Koska hänellä ei ollut mitään keinoa teljetä ovea eikä paljon aikaa ennen hälytystä, hän teki kohtalokkaan päätöksen. Hän jätti kuivapuvun lattialle ja astui ilmalukkoon. Hän sulki sisäoven napista painamalla ja alkoi kiinnittää ilmasäiliön valjaita.

Panosin korvissa napsui, ja myös siihenä ilmaisi, että ilmalukko oli suljettu tiiviisti ja oli paineistumassa. Vaikka asemalla vallitsi normaaliin verrattuna kaksinkertainen ilmanpaine, se ei riittänyt estämään vettä tulvimasta avoimesta altaasta. Siksi tarvittiin ilmalukko.

Hän veti sukelluskypärän päähänsä. Tiiviste oli kohtalaisen hyvä. Hän varmisti, että ilma virtasi säiliöstä, veti räpylät jalkaansa ja hyp-päsi punahehkuseen veteen.

Hänet ympäröi hiljaisuus. Hän ui alaspäin, valosta pimeyteen.

Ohitettuaan vedenalaisen rakennuksen reunan hän alkoi polkea vettä ja nousta. Niin hän ainakin oletti.

Yhdeksänkymmenen metrin syvyydessä ei ollut valoa. Hän menetti nopeasti suuntavaistonsa. Huimaus alkoi, ja tuntui kuin hänen ruumiinsa olisi heittänyt kuperkeikkaa, vaikka pysyi liikkumatta.

Lampun sytyttämisestä ei ollut hyötyä. Punainen vesi ei paljastanut mitään. Panos alkoi hätääntyä, sillä hän tiesi, että asemalta lähtisi pian miehiä hänen jälkeensä.

Mitä hän olikaan tehnyt?

Hän henkäisi kuplapilven. Puolivahingossa hän huomasi, mihin suuntaan kuplat syöksyivät. Hänestä näytti kuin ne liikkuisivat sivuttain, mutta terve järki sanoi, että se ei pitänyt paikkaansa. Kuplat eivät voineet liikkua kuin ylöspäin. Luonnonlakeja ei voinut muuttaa eikä huijata, kuten hänen tasapainoistiaan.

Panos tukahdutti väkisin sisäkorvansa viestit ja alkoi seurata kuplia. Tuntui kuin hän olisi sukeltanut kuoppaan, tämän valtavan, punaisen kuolemanaltaan pohjaan, eikä suinkaan ylöspäin.

Hän jatkoi matkaa, kunnes hänen tajuntansa alkoi hyväksyä asian. Hänen tasapainonsa oli palautumassa normaaliksi. Hän henkäisi lisää kuplia, polki vettä entistä kovemmin ja ui kohti pintaa niin nopeasti kuin pystyi.

Kiireessään Panos unohti kymmenen minuutin varoajan. Lähes-tyessään pintaa hän oli jo kivun kourissa. Polvet, kyynärpäät ja selkä tuntuivat kramppaavan.

Kivusta huolimatta Panos puhkaisi vedenpinnan ja katseli ensimmäistä kertaa kuukausiin iltataivaalle. Se oli sinipunainen. Hän arvasi että oli jo melkein hämärän aika.

Hän katseli ympärilleen. Joka puolella kohosivat korkeat hiekka-seinät. Hän ei ollut nähnyt niitä koskaan ennen. Hän ei edes tiennyt, missä hän oli. Työntekijät olivat aina saapuneet ja poistuneet huomattuin. He nukahtivat asemalla ja heräsivät maissa ja päinvastoin.

Nivelkivuistaan huolimatta Panos sai vedettyä kompassin taskustaan. Hän lähti uimaan suuntaan 075 astetta. Nivelten kauhea tykytys paheni, ja siihen liittyivät pian sokaisevat välähdykset, jotka tuntuivat leiskahtelevan hänen aivojensa poikki.